

УДК 33(063)
ББК 65я43
Е 45

Економіка в сучасних умовах: стан, проблеми та пошук шляхів їх подолання: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (Львів, 26-27 червня 2015 року) / ГО «Львівська економічна фундація». У 2-х частинах. Львів: ЛЕФ, 2015. – Ч. 2. – 144 с.

Економіка в современных условиях: состояние, проблемы и поиск путей их преодоления: материалы Международной научно-практической конференции (Львов, 26-27 июня 2015 года) / ГО «Львовская экономическая фундация». В 2-х частях. – Львов: ЛЕФ, 2015. – Ч. 2. – 144 с.

УДК 33(063)
ББК 65я43
Е 45

Усі матеріали подійються в авторській редакції.

© Колектив авторів, 2015
© Львівська економічна фундація, 2015

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 5. РОЗВИТОК ПРОДУКТИВНИХ СИЛ І РЕГІОНАЛЬНА ЕКОНОМІКА

Безлар В.С. ОРГАНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОГО ТУРИЗМУ	7
Болгарук І.Л. РОЗРОБКА МЕХАНІЗМУ РЕЙТИНГОВОГО УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИМ РОЗВИТКОМ РЕГІОНУ	10
Бойченко Е.Б. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДТВОРЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЖИТТЯ РЕГІОНАЛЬНОГО СОЦІУМУ	12
Бондаренко О.В. ФАКТОРИ ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА РЕЦИРКУЛЯЦІЮ ВІДХОДІВ	15
Браташ М.А. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПЛАТИ ЗА УТРИМАННЯ І ОБСЛУГОВУВАННЯ ЖИТЛОВОГО БУДІНКУ ДЛЯ ОСББ	18
Прышко І.В. ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ФУНКЦІОНУВАННЯ НАУКОВИХ ПАРКІВ ТА ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПАРКІВ ЯК ОСНОВНИХ ІНСТРУМЕНТІВ СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В РЕГІОНІ	20
Шахова О.В. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ФІНАНСОВИХ ВИТРАТ НА НАДАННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНИХ ПОЛУГ	23

СЕКЦІЯ 6. ЕКОНОМІКА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ ТА ОХОРОНИ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Андрущенко О.С. АНАЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД ІНСТРУМЕНТІВ ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ	26
Гуцько Л.А. ІНСТИТУЦІОНАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМУВАННЯ ЕКОМЕРЕЖІ УКРАЇНИ	30
Німко С.І. ПЕРЕДУМОВИ ВПРОВАДЖЕННЯ ЗБОРІВ ЗА ПОНАДНОРМОВАНЕ ВИКОРИСТАННЯ ПІДЗЕМНИХ ВОД	33
Чаплін О.В. МАКРОЕКОНОМІЧНІ НАСЛІДКИ АКТИВІЗАЦІЇ ЕНЕРГЕФЕКТИВНИХ ІНВЕСТИЦІЙ	35

СЕКЦІЯ 7. ДЕМОГРАФІЯ, ЕКОНОМІКА ПРАЦІ, СОЦІАЛЬНА ЕКОНОМІКА І ПОЛІТИКА

Крайній В.О. ДЕМОГРАФІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА МИКОЛАЇВЩИНИ	38
--	----

Колісниченко В.С., Плахтій Т.Ф. ВДОСКОНАЛЕННЯ ОБЛІКУ ДЕБИТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ.....	118
Палока М.В., Венко Б.О. СУТНІСТЬ І КЛАСИФІКАЦІЯ КАПІТАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ: УПРАВЛІНСЬКИЙ АСПЕКТ	120
Разборська О.О., Перепелиця Ж.П. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВНУТРІШНЬОГО АУДИТУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ	123
Плахтій Т.Ф. ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ОБЛІКОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЯК ОСНОВНА ЦІЛЬ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ В СФЕРІ ОБЛІКУ	127
Примаченко О.Л. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ТА ОПОДАТКУВАННЯ ДИВІДЕНДІВ ЮРИДИЧНИМ ОСОБАМ-РЕЗИДЕНТАМ.....	128
Самборська Музичко Ю.О. ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО АНАЛІЗУ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ	132
Синюк О.О. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ВИТРАТ ОПЕРАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ БУДІВЕЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА: БУХГАЛТЕРСЬКИЙ ТА ПОДАТКОВИЙ АСПЕКТІ	134
Статня Я.С. ОБЛІК ЗАГАЛЬНОВИРОБНИЧИХ ВИТРАТ У СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ.....	137
Шерстюк О.Л. ОЦІНЮВАННЯ РОБОТИ ЕКСПЕРТІВ В АУДИТІ	141

СЕКЦІЯ 5. РОЗВИТОК ПРОДУКТИВНИХ СИЛ І РЕГІОНАЛЬНА ЕКОНОМІКА

Бедзир В.С.

*старший викладач кафедри менеджменту
Ужгородського торговельно-економічного інституту
Київського національного торговельно-економічного університету
м. Ужгород, Україна*

ОРГАНІЗАЦІЙНІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОГО ТУРИЗМУ

Туризм як об'єкт складається з трьох елементів: туристичних ресурсів, туристичних організацій та туристичних підприємств. До туристичних організацій належать як державні, так і громадські організаційно-правові структури, що регулюють чи впливають на розвиток туризму. Органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері туризму, є Держтуризмкурорт, структура якого не передбачає наявність регіональних відділень. Це пов'язано зі значним скороченням регуляторних функцій агентства на протязі останніх років, в першу чергу відміною обов'язкової сертифікації більшої туристичних послуг і значне скорочення ліцензійних вимог щодо діяльності в сфері туризму.

Радикальна оптимізація управління (регулювання) в галузі туризму відчутно відобразилася й на регіональному рівні. Значне звуження сфери бюрократичного впливу визвало, відповідно, і зменшення бюрократичного інтересу до галузі, внаслідок чого туризм перестав бути в регіоні пріоритетною галуззю. Так, Управління зовнішньоекономічних зв'язків, інвестицій та туризму Закарпатської обласної державної адміністрації в 2013 р. було реструктуризовано в Управління зовнішньоекономічних зв'язків, інвестицій та транскордонного співробітництва. Щоправда, за управлінням залишилася відповідальність за реалізацію низки заходів у рамках прийнятій раніше «Програми розвитку туризму і курортів у Закарпатській області на 2011–2015 роки». Управління, сумісно з Комісією з питань транскордонного співробітництва, розвитку туризму та рекреації (обласна рада), здійснює кураторство над транскордонним туризмом, сільськими інвестиційними проектами, програмою формування та просування туристичного іміджу краю на внутрішньому та міжнародному туристичних ринках тощо.

Структура управління туризмом в Закарпатській області зображена на рис. 1.

аналізу використання потужності підприємства, раціональності структури основних засобів та ін.

6. Шостий етап аудиту основних засобів є заключним та направлений на складання і подання аудиторським висновку. У висновку розкриваються результати перевірки та в разі виявлення порушень чи недоліків, аудитор визначає заходи щодо вирішення та поліпшення проблемних питань.

Практика аудиту показала, що на підприємствах спостерігається багато порушень, а саме, до складу основних засобів відносять ті необоротні активи, які за обліковою політикою належать до інших необоротних матеріальних активів. Об'єкти операційної оренди, що отримані від орендодавця, також включаються до складу основних засобів. За такими об'єктами нараховується амортизація та відносяться до витрат підприємства. Все це викривлює показники фінансової звітності.

Недоліком фінансової звітності є те, що розкриття інформації за основними засобами у Примітках до річної фінансової звітності не містить даних за результатами проведення на підприємстві інвентаризації, обов'язково згідно зі ст. 10 Закону України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні». На нашу думку, включення відображення результатів інвентаризації окремим розділом у Примітки до звітності дасть змогу проводити комплексний аналіз складу, структури та показників ефективності використання основних засобів на підприємстві.

Застосування комплексного підходу щодо проведення внутрішнього аудиту основних засобів дозволить розробити ефективну політику управління основними засобами та своєчасно вживати заходи щодо покращення операцій з основними засобами на підприємстві.

Отже, запропоновані рекомендації дозволять за рахунок виділених напрямів проведення аудиту своєчасно виявити та попередити порушення з обліком основних засобів.

Виділені етапи проведення внутрішнього аудиту основних засобів, а також аудиторські процедури, які будуть застосовуватися у ході перевірки, повинні затверджуватися на стадії планування та регламентуватися внутрішніми стандартами (положеннями) аудиту на підприємстві.

Якість аудиту основних засобів тісно взаємопов'язана з методикою аудиту. Аудитор повинен дотримуватись методики проведення аудиту основних засобів, яка впливає на якість аудиту і надання аудиторських послуг. Чим вище якість інформації, сформованої в системі бухгалтерського обліку, тим вище якість проведеного аудиту, а також вище впевненість користувача професійної думки аудитора в правильності прийняття та здійснення економічних рішень в майбутньому.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Бразлій Н.М. Організація і методика аудиту основних засобів та шляхи його удосконалення. / Н.М. Бразлій, М.М. Тимошенко / Національна бібліотека України імені В.І. Вернадського. – 2011. – № 24. – С. 104-109.
2. Кулаковська Л.П. Організація і методика аудиту: навч. посібн. / Л.П. Кулаковська, Ю.В. Пуча. – К.: Каравела, 2004. – 568 с.
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене Наказом Міністерства фінансів України № 92 від 27.02.2000 р. (зарєєстровано в Міністерстві юстиції України № 288/4509 від 18.05.2000 р.) // Національні положення (стандарты) бухгалтерського обліку: нормативна база. Нова редакція. – Х.: Курсор, 2008. – 318 с.

ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ОБЛІКОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЯК ОСНОВНА ЦІЛЬ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ В СФЕРІ ОБЛІКУ

На сьогодні дослідниками піднімається значна кількість питань, які потребують вирішення з метою подальшого розвитку бухгалтерського обліку як окремої функціональної науки. До таких питань можна віднести виокремлення нових видів бухгалтерського обліку (екологічного, соціального, стратегічного, вартісно-орієнтованого тощо), введення до складу облікової системи нових об'єктів (інтелектуального та людського капіталу, землі, екологічних зобов'язань, ризиків тощо), застосування нових методологічних інструментів (оцінки за справедливою або ринковою вартістю, рахунків-екранів, похідної бухгалтерської звітності тощо) та інші. Однак основною метою, на забезпечення якої спрямовані всі подібні наукові дослідження, є необхідність формування релевантного облікового інформаційного продукту належної якості, на основі використання якого можуть прийматись ефективні управлінські рішення користувачами облікової інформації. Дана обставина обумовлюється призначенням бухгалтерського обліку як забезпечуючої інформаційної системи, яка виконує задачі по ідентифікації облікових даних, їх обробці і передачі облікової інформації в необхідному вигляді регулярно або за запитом суб'єктам прийняття рішень.

Визначальним фактором розвитку облікових систем в умовах сьогодні є потреби користувачів облікової інформації, від ступеню задоволення яких залежить ефективність системи бухгалтерського обліку в цілому. Якість облікової інформації в даному випадку можна вважати показником, який характеризує рівень задоволення потреб користувачів. Чим більш якісною є облікова інформація, що використовується в процесі прийняття управлінських рішень, тим кращими стануть передумови для ефективного функціонування всієї системи управління підприємством, оскільки з'явиться можливість для задоволення різноманітних інформаційних потреб користувачів, відбувається інформаційне наповнення моделей прийняття рішень. При цьому обов'язково слід враховувати, що наявні на сьогодні потреби можуть змінюватись з плином часу, а в майбутньому також можуть з'явитись і нові потреби, тому облікова система повинна забезпечувати генерування облікової інформації такого рівня якості, який має задовольняти як вже існуючі, так і можливі майбутні потреби користувачів.

Одним із актуальних напрямів розвитку облікової системи в умовах глобалізації економічних процесів та посилення рівня конкурентного боротьби є формування системи обліково-аналітичної підтримки стратегічного управління, що на відміну тактичного і оперативного управління характеризується існуванням відмінних потреб менеджменту, для задоволення яких висуваються нові вимоги до якості облікової інформації (прогнозна здатність, стратегічна спрямованість, орієнтованість на об'єкти зовнішнього середовища тощо). Це

передбачає необхідність розробки нових методичних інструментів для формування якісної облікової інформації з позиції стратегічного менеджменту.

Вирішення проблеми підвищення якості облікової інформації має здійснюватися шляхом формування дієвої моделі її нормативного регулювання на підприємствах на основі розробки системи відповідних показників. При цьому мають бути обов'язково враховані існуючі засоби регламентації і організації облікової практики, спрямовані на забезпечення формування якісної фінансової звітності підприємства (принципи бухгалтерського обліку, якісні характеристики фінансової звітності) та їх вплив на процес функціонування облікових систем, що повинні бути уточнені у відповідності до зростаючих потреб користувачів.

При здійсненні наукових досліджень, спрямованих на підвищення якості облікової інформації, обов'язково має застосовуватись міждисциплінарний підхід, що передбачає врахування існуючих напрацювань в сфері бухгалтерського обліку, економічного аналізу, філософії науки, економіки якості продукції та інформаційно-комп'ютерних технологій, що дозволить сформулювати необхідні теоретико-методологічні засади для розробки концепції оцінки якості облікової інформації, враховуватиме сучасні особливості розвитку ринкової економіки в Україні та особливості побудови національної системи бухгалтерського обліку.

Примиченко О.Л.

кандидат економічних наук,

доцент кафедри обліку підприємницької діяльності

Київського національного економічного університету

імені Вадима Гетьмана

м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ТА ОПОДАТКУВАННЯ ДИВІДЕНДІВ ЮРИДИЧНИМ ОСОБАМ-РЕЗИДЕНТАМ

ПСБО 15 «Дохід» визначає дивіденди як частину чистого прибутку, розподілену між учасниками (власниками) відповідно до частки їх участі у власному капіталі підприємства [3].

Відповідно до пункту 14.1.49 Податкового кодексу України (далі ПКУ): дивіденди – платіж, що здійснюється юридичною особою-емігентом корпоративних прав чи інвестиційних сертифікатів на користь власника таких корпоративних прав, інвестиційних сертифікатів та інших цінних паперів, що засвідчують право власності інвестора на частку (пай) у майні (активах) емітента, у зв'язку з розподілом частини його прибутку, розрахованого за правилами бухгалтерського обліку [2].

Оскільки для виплати дивідендів розподіляють прибуток, то нараховувати та виплачувати дивіденди можуть суб'єкти, господарська діяльність яких спрямована на отримання прибутку, тобто господарські товариства (акціонерні товариства, товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю, повні та

командитні товариства), приватні та колективні підприємства, виробничі кооперативи, інші юридичні особи, діяльність яких спрямована на одержання прибутку.

Акціонерні товариства можуть виплачувати дивіденди тільки у грошовій формі і не частіше одного разу на рік. Інші підприємства мають право виплачувати дивіденди частіше одного разу на рік як у грошовій формі, так і продукцією (товарами, послугами тощо). Акціонерні товариства повинні виплачувати дивіденди не пізніше 6 місяців після закінчення звітного року. Для інших підприємств такий строк не передбачено.

Розподілу підлягає прибуток, розрахований за правилами бухгалтерського обліку (рахунок 44 «Розподілений прибуток (непокріплі збитки)»), адже саме він найточніше відображає суму отриманого підприємством прибутку в частині, визначеній рішенням учасників до виплати дивідендів.

Сума прибутку, що спрямовується на виплату дивідендів, визначається власниками на загальних зборах учасників товариства з обмеженою відповідальністю або акціонерів акціонерного товариства.

Рішення про виплату дивідендів оформляється протоколом загальних зборів учасників (акціонерів). За це рішення повинна проголосувати проста більшість присутніх на зборах. У протоколі загальних зборів необхідно вказати суму дивідендів, строк їх виплати, форму і місце виплати.

Для приватних підприємств, у яких тільки один власник, рішення про виплату дивідендів можна оформити розпорядженням власника про нараховання та виплату дивідендів самому собі.

На підставі протоколу зборів видається наказ (інсьомове розпорядження) керівника, що зобов'язує бухгалтерію нараховувати і виплачувати дивіденди учасникам.

Розмір дивідендів кожного учасника залежить від частки його участі в господарському товаристві, тобто від частки, що належить йому у статутному капіталі підприємства, і від суми отриманого прибутку (порядок розподілу прибутку, що спрямовується на виплату дивідендів).

Так, наприклад, акціонерні товариства не мають права виплачувати дивіденди до повної сплати всього статутного капіталу, коли звіт про розміщення акцій не зареєстровано в установленому законодавством порядку, коли власний капітал товариства менший ніж сума його статутного капіталу, резервного капіталу та розміру перевищення ліквідаційної вартості привілейованих акцій над їхньою номінальною вартістю, якщо товариство має зобов'язання про викуп акцій; поточні дивіденди за привілейованими акціями не виплачено повністю; за привілейованими акціями певного класу до виплати поточних дивідендів за таким самим типом акцій, власники яких мають перевагу щодо черговості отримання дивідендів.

Щодо нараховання дивідендів власнику-юридичній особі, крім випадків, передбачених ст. 57.11.4 ПКУ Податкового кодексу України, емітент корпоративних прав, нараховує та вносить до бюджету авансовий внесок із податку на прибуток в розмірі ставки, встановленої п. 136.1 ст. 131 (18%) Податкового кодексу, нарахованої на суму дивідендів, що фактично виплачується, без зменшення суми такої виплати на суму такого податку. Зазначений авансовий внесок вноситься до бюджету до/або одночасно з виплатою дивідендів.